

VOORWOORD

Welkom beste lezer, bij dit persoonlijke inkijkje in een van de rumoerigste tijden uit mijn hele leven. Want laten we maar meteen starten met de olifant in de kamer: je gaat zo lekker een boek lezen over een van de mooiste dingen in een mensenleven, het vaderschap. Wellicht is je partner zwanger, of denken jullie erover na, of ben je net vader geworden: gefeliciteerd, je behoort precies tot de doelgroep. En in een groot deel van dit verhaal ga je allerlei zaken lezen die absoluut niet passen in het plaatje dat je normaliter bij dit onderwerp voorgeschoteld krijgt: een lachende man die zijn pasgeborene vol liefde in het stralende zonlicht houdt.

Nee, eerder het buitengewoon tegenovergestelde: een moe iemand, een gefrustreerd iemand, een wanhopig iemand. Schreeuwende baby's, strijd en geworstel. Oh ja, en een huilende echtgenote. Klinkt niet heel leuk. Klopt, is het ook niet. En waarschijnlijk weet je wel dat baby's huilen en dat dat erbij hoort. Dat is toch niet zo interessant? En er gaan toch zeker ook een heleboel superleuke dingen gebeuren? Toch?

Ja, dat is zeker waar. En toch wilde ik het op deze manier opschrijven. Dat zit zo.

Tijdens mijn reis richting het aanstaande ouderschap ben ik eigen-

lijk van de ene verbazing in de andere gevallen. De grootste verbazing had te maken met het verschil tussen de verwachting die ik had bij het krijgen van een kindje, en de realiteit die zich vervolgens ontvouwde. En dat terwijl er zoveel informatie te krijgen is over het onderwerp. Aardig wat mensen maken het mee. Er zijn stapels boeken. Vrachtladingen advies. Kilometers cliché.

Echter, er is in mijn ervaring iets aan de hand met die informatie: hij is nogal eenzijdig.

De mogelijkheid dat het niet allemaal hosanna is bijvoorbeeld, wordt door bijna niemand besproken, door nog minder mensen beschreven en al helemaal niet gedeeld. En mannen die er iets over delen? Nee jongen, daar gaan wij het zeker niet over hebben.

Want jongens, jongens, wat wordt het hele proces, de zwangerschap, de bevalling en de tijd daarna, door alles en iedereen als mooi, leuk en fantastisch omschreven. Rozer dan roze is de wolk, iedereen is compleet halsoverkop-allesomvattend-verliefd op zijn kinderen en bekijkt de hele dag gezellig kinderfoto's met andere nieuwe ouders, ondertussen met één hand de kinderwagen wiegend en met de andere hand een glas wijn naar binnen slurpend. Althans, dat beeld kan je bekruipen als je een beetje informatie tot je gaat nemen.

En ja, uiteraard kan dat inderdaad zo zijn, voorbeelden genoeg. Dat het allemaal heel lekker gaat. Maar dat is niet bij iedereen zo.

PROLOOG

“Schat ... schat ... kun je me helpen ... ik kan echt niet meer ...”

Het is 05:27 uur. Met doorlopen ogen tracht ik mijn vrouw uit haar slaapstand te krijgen.

Ik ben moe. Doodmoe. Dat is niet nieuw, ik ben er inmiddels aan gewend. Toch is deze keer anders. Ik kan gewoon echt even niet meer, voorlopig capituleer ik. Mijn witte vlaggetje wappert woest in de storm in mijn hoofd.

Nienke wordt langzaam wakker en kijkt me aan. Wanneer ze de dopjes uit haar oren haalt hoort ze direct wat er aan de hand is, hij is nog in alle staten. Samen sjokken we onze slaapkamer uit in de richting van het gekrijs. Die slaapkamer ligt aan de galerij-zijde van ons tweekamerappartement aan de Koestraat in hartje Tilburg, op de eerste verdieping van een voormalig nieuwbouwcomplex met een toen moderne inrichting. De reis naar de babykamer voert ons door de gang, de woonkamer en dan rechtsaf de aansluitende, open keuken in, richting de babykamer die daaraan grenst. Onderweg werpt Nienke een wazige blik op het digitale klokje van de magnetron.

“Maar jij was toch ...” vraagt ze.

“Inderdaad,” zeg ik, “... om 22:30 uur eruit gegaan.”